

Tot umblă...

Tot umblă noaptea
scheunând pe stradă
și pașii ei răsună
pe dalele de piatră...
În gerul nopții,
scârțâind în ramuri
tot umblă noaptea,
scheună și latră.

Ultimul cal

Trecea un cal
cu copitele-i strâmbe...
Îi auzeam în noapte mersul,
obosită sincopă...
Tropa-trop...
Era ultimul cal,
ultimul cal pe care
călărea noaptea albastră
dintr-un oraș hăituit.

Car mortuar

Sub cerul palid și nătăng,
convoiul prin oraș se plimb-agale,
durerea zugrăvită-n ochiul stâng
spre cer mai cheamă veșnica-ndurare.

Și plânsul urcă parcă răzvrătit,
alunecând pe case și uluce,
Și împietritul Crist înlănțuit
Privește cu durere de pe cruce

Și, gânditor, ascultă la hotar
cântările cu „doamne miluiește“...
și iar pornește carul mortuar
sub soarele nătăng ce strălucește.

Îmbătrânire

În orașul trist
de amintiri
pe strada cu sens unic
trec semne de-ntrebare
târându-și tălpi ostenite...

Prea multe,
mult prea multe...
Iar aripile flutură moi
în iarna ce-și tremură fulgii,
când clopote-n dungă tot bat.
Bang... Bang...
Bang!

Pe strada aceea

Pe strada aceea
femei desculțe
șterg cu pletele lor vetrele,
inimi dilatate
de arderea icoanelor bărbaților
înmormântați în tăcere...
Pe strada aceea,
apele izvorăsc
din ochii desculți de iubire.

În parcul de-aiurea

parcul de-aiurea
își preumblă visele cu tălpile goale,
îmbătrânite rădăcini
cu noduri strâmbe.
Numai unul se zbate
pe-o bancă putrezită
de-atâta ședere,
ca un semn de-ntrebare
dintr-un abecedar prăfuit.

Liniște șuie

Pe strada care urcă sus pe deal
o școală
și-a bătut azi porți în cuie
nici glasuri de copii,
nici clopoțel,
nu mai răzbat,
e doar pustiu
și liniștea lui șuie.

Alienare

Pleacă orașul
spre lunatice țarmuri,
ziduri răsună-nghețate a gol...
undeva
s-a mai întunecat o fereastră,
o ușă nu se mai deschide,
iar autobuzul lăsă-n urmă
strada cu amintiri
și cu vise sfărâmate.
La vămi interminabile cozi...
Interminabile cozi...

Pustiu

Carbonifera e un schelet
ros de pecingine...
Nici un zgomot
nu mai răzbate din hale.

Ultimul șut
s-a consumat într-o zi,
de demult
și pustiu își cântă,
prin galerii,
asprul cântec de jale...

Alai

Pe strada aceasta
Suna uzat muzica strepezită
ca dintr-o caterincă
și clovnii,
îmbrăcați în voal și paiete,
mimau veselia.
Treceau claxoanele
țipându-și culoarea
într-un cor infernal.

La poarta bisericii înșirați
pe marginea drumului,
ochi palizi întindeau mâinile
spre floarea de lămâiță.
Cânta muzica...

Leonid IACOB

* Din volumul în lucru, **Sub zidurile cetății.**